

една точка, която философията не можеше да удобри; колкото за това, молихъ му се да въспре бари отсжданъето си. Похвалихъ му протестуванъетата за чистосърдечие, и го увѣрихъ, че ще ги намѣри съкоги равни у мене, и притурихъ че, за да му дамъ едно доказателство, приготвихъ се да защищавамъ християнството, като сжмъ добръ убѣденъ, казувахъ му, че «както ще бждж съкоги расположенъ да приемамъ съсъ благоволенъе изричанъето на чювствата ви, така и вий да имате за моитѣ сжщата добрина.»

Прѣдполагахъ си да правѣж малко по малко това защищаванъе. Отъ първо хванѣхъ да показувамъ точно сжщността на християнството: — богослуженъе очистено отъ сжевѣръета, — братство мѣжду чювцитѣ, — вѣчно търсенъе на добродѣтелята, — смиренюмждре безъ низость, достоинство безъ гърдостъ, — типъ, единъ Богочелювкъ! Какво по философеко и по голѣмо?

Мжчихъ се послѣ да докажѣж какъ тая толкосъ чюста свѣтлина е освѣтила малко или много съсъ заритѣ си сичкитѣ ония които сж посветили разумътъ си за търсенъето на истината, нъ че никоги не е свѣтила съсъ сичката си свѣтлина; послѣ, какъ божественниятъ господаръ, като бѣше дошелъ на земята, бѣше далъ за себе си едно чюдно свидѣтелство, като употреби ерѣдства най слаби за очитѣ на свѣтътъ, за да му обяви мждростъта си. Това, което най голѣмитѣ философи не сж могли никоги да извѣршижтъ, сирѣчь свалянъето на идолопоклонетвото и всеобщото проповѣдванъе на обротяванъето бѣше дѣло на едно малко число неучени проповѣдници. Тогази освобожденъето на робитѣ станж отъ отъ день на день по-често и най послѣ се яви една цивилизация